

være mindst en Alen bredere; men jeg har af Hensyn til Bekostningen ikke paa dette Tidspunkt af Sagen turdet projekttere dem bredere. For imidlertid at holde en Mulighed til Udvidelse aaben har jeg tænkt at dele Udbydelsen af Bygningsarbejdet i to Dele saaledes, at Plejestiftelserne tages sidst. Skulde den første Licitation falde særlig gunstig ud, vil jeg foreslaa, at den mulig indvundne Besparelse anvendes til en forøget Korridorbredde.“ Det første, jeg sagde, da jeg derefter talte med Kampmann, var naturligvis det: „Ja, men kan man ikke gøre de Korridorer den Alen bredere og Stuerne den Alen smallere?“ „Jo, det kan man udmærket godt,“ svarede han, „men saa kan der ikke blive Plads til de sindssyge, der skulle være i Stuerne.“ Der kom jeg i en meget slem Forlegenhed, thi det vil jo let ses, at det kun kunde lade sig gøre at faa den Alens Forøgelse i Bredden for disse Korridorer i Plejestiftelserne, saaledes som Direktionen og de lægekyndige Autoriteter forlangte dem, ved at udvide selve Plejestiftelserne en Alen i Bredden i hele Længden og i alle Etagerne. Enhver, der kender lidt til Bygningsforhold, vil let kunne indse, at det blev ikke nogen ringe Sum, der her blev Spørgsmaal om. Nu kom det altsaa til at staa saaledes, at enten lykkedes den Tanke, Arkitekt Kampmann fremsatte, at man først bortliciterede alt det andet, og man saa derved, at Licitationstilbuddene herover bleve lave, blev i Stand til at foretage den Forandring i Planerne over Plejestiftelserne, at disse Bygninger bleve en Alen bredere over det hele, saa bortliciterede disse og fik det altsammen til at gaa ind under den bevilgede Sum. Det var det heldigste Tilfælde, men i dette Tilfælde vilde der jo dog være den Ulempe, at Tiden vilde gaa. Det er jo klart, at naar man skulde holde Licitation i to Hold — først en Licitation over en Del af Bygningerne, derefter et Pust for at undersøge, hvorledes Pengene kunde slaa til og hvorvidt Betingelserne ved den anden Licitation skulde forandres, og saa først bagefter holde denne anden Licitation —, vilde der gaa en Del Tid tabt. Naar saa Bygningerne skulde være færdige til den Tid, Tinget var gaaet ud fra, og til hvilken jeg var forpligtet til at gøre dem færdige, var der ingen Tid at spille. Det er klart, at naar der er Tale om Byggeforetagender til 780,000 Kr., som skulle være færdige — vi vare den Gang i Slutningen af Maj og vi kom noget længere hen i Tiden, inden vi kunde begynde

— til et tidligt Tidspunkt i Sommeren næste Aar, var der ingen Tid at spille. Men der kunde meget let ske noget andet. Der kunde meget let ske det, at den første Licitation ikke faldt særlig gunstig ud, at den faldt ud paa ganske almindelig Maner, og at det saa viste sig, at naar først Pengene bleve tagne fra til de Bygningsdele, der vare bortliciterede ved første Licitation, vilde der ikke blive nok til derfor at faa Plejestiftelserne bortliciterede med en Udvidelse af en Alen i Bredden. Følgen deraf vilde absolut blive — ikke at jeg kunde se bort fra dette Spørgsmaal, thi jeg skulde selvfølgelig skaffe Anstalten saaledes, at den var tilfredsstillende til det Brug, der skulde gøres af den, men — at den endelige Opførelse af Plejestiftelserne først kunde komme, naar Rigsdagen atter var samlet, saa jeg kunde henvende mig til Rigsdagen eller i hvert Tilfælde til Finansudvalget for at faa dets Samtykke til at gaa ud over den bevilgede Sum. Under disse Omstændigheder faldt den fornuftige Tanke mig ind, om man ikke kunde undgaa denne trinvisse Licitation ved at finde en Mand, der, hvis han tog sig Arbejdet paa, ogsaa var i Stand til at udføre det til den fastsatte Tid. Jeg henvendte mig derfor til Tømremester Oscar Köhler, gav ham Tegninger, Planer og det hele og sagde til ham: Her er dette Byggeforetagende. Det skal opføres efter disse Tegninger og Planer, kun med den Forskel, at Plejestiftelserne skulle have over det hele en Alens større Bredde, vil De gøre mig et Tilbud derpaa? Det hele skal være færdigt til næste Forsommer, 15. Maj. Han arbejdede meget ivrig derpaa og gjorde mig saa et Tilbud, hvorved jeg var godt paa den sikre Side af Summen, hvorved jeg fik Bygningerne, som de skulle og bør være for at opfylde deres Øjemed, og hvorved jeg kunde faa dem færdige til den 15. Maj næste Aar, altsaa til den Tid, der var Forudsætningen for Lovens Vedtagelse her paa Rigsdagen. Saaledes er Forholdet, og ved Siden deraf anser jeg det for noget ganske underordnet, om nogle Haandværkere have følt sig krænkede, fordi der ikke blev givet dem Lejlighed til Licitation. Jeg skal tilføje, at efter hvad jeg har hørt om de Tilbud, som kom ved den Licitation, Hovedentreprenøren har afholdt, kan jeg kun være glad over, at jeg ikke befattede mig med nogen Licitation — rigtig glad derover.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) triumferede, synes det mig, over, at Prygle-